

Karácsony reménye

Karácsonykor, az ajándékozás ünnepén elindul a tárgyak körforgása, adunk és kapunk mindenfélét, hasznosat és haszontalant. Kevesen gondolunk arra, hogy az Istenfia emberré születését, az emberiség legnagyobb ajándékát ünnepeljük ezen a napon. A keresztény áhítat idővel bájos idillé varázsolta-torzította a betlehemi éjszaka titkát, a történelem sorsfordító csodáját. A mesebeli barlangistálló meghitt látványa feledteti, hogy a mindenórás Mária hajléktalan, hogy hamarosan menekülniük kell a messze távolba, hogy ez a csöppség iszonyatos keresztalállal fogja befejezni az életét. Ahogy nemigen gondolunk arra sem, hogy a világ más tájain napjainkban is hány gyermek jön a világra romok és robbanások között, hogy naponta hány embert kínoznak meg és gyilkolnak le brutálisan.

Ki érti Isten ajándékát? Pedig az ő kettős ajándéka határozza meg embersorsunkat. *Első ajándéka a teremtés*. Létrehozta a világot, benne az emberiséget. „Mi az ember, hogy gondot viselsz rá?” A zsoltairos kérdése megadja a választ is: Isten ajándéka minden egyes ember, és élete akkor válhat teljessé, ha „felismeri Isten ajándékát”. Senki sem pusztán használati tárgy, fölösleges kacat — mindenki a Szeretet meghívottja. Az ajándék-emberek végeláthatatlan sorában született meg ez az egyetlen különleges csecsemő, *Isten második ajándéka*, akiben véglegesen és teljesen összefonódik egymással Isten és ember élete. De a világ akkori — és mai — kavardóságában ki látja meg Isten ajándékát ebben az Újszülöttben?

Ráadásul mindkét ajándék *megbotránkoztató*. Az első: ha megteremtette Isten az embert, miért nem gondoskodott arról, hogy bűn és baj nélkül éljen? S ha már bekövetkezett az első bukás, a Teremtő miért nem irtja ki a rosszat a világból, az emberből? — Ha viszont elvenné a szabadságunkat, hibátlanul működő robotokká zsugorodnánk.

A második ajándék, a közénk született Istenember, szintén botránkyó. Az egyházatyák szerint „Isten emberré lett, hogy az ember Istenné váljon”. Ha viszont az ember élete csak Istenben tud beteljesedni, akkor a mondat így folytatható: „Isten emberré lett, hogy az ember emberré váljon, Isten szeretetében”. Jogos a kérdés: ami kétezer éve történt, annak hol az eredménye? A történelem azóta is torzsalkodások és háborúskodások sorozata. Jézus megváltotta a világot — de a rossz tovább garázdálkodik benne. Ez a piciny kezdet, az Istenfia megszületése mégis elültette egy új élet csíráit. Sajátos a taktikája: nem hatalommal söpri el a gonoszokat — mindnyájunkat? — a földről, hanem beáll az áldozatok közé, és magára veszi a világ bűneit. Megnyitja az örök élet távlatát, ahová végül majd magához emeli a világot. Kaotikus világunkban ez a karácsonyjé biztos reménye.